

Arrest

nr. 247 567 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bezit u de Kameroense nationaliteit en bent u geboren in het dorp Guzang, behorend tot subdivisie Batibo, Engelstalig Kameroen. U behoort tot de Mogahmo bevolkingsgroep. Na negen jaar basisonderwijs verhuisde u naar Bamenda waar u een opleiding automechanica volgde en gedurende vier jaar werkte bij een garagehouder. Op uw negentiende verhuisde u naar Yaounde, Franstalig Kameroen. U vond er werk in een garage en huurde een woning. U ging een relatie aan met de uit Yaounde afkomstige J.T.. U kreeg er samen twee zonen. Begin 2017 kwam u op het idee om in uw wijk, Biyamasi, een wijkcomité voor jongeren afkomstig uit Guzang op te richten, zoals deze al bestonden in andere wijken van Yaounde onder de naam Guzang Youth Association of Yaounde.

De vereniging had tot doel om de mensen van Guzang die in Yaounde woonden, te ondersteunen bij praktische problemen. Ook werd er soms geld ingezameld voor infrastructuurwerken in Guzang zelf. Omdat u een groot huis betrok liet u één keer per maand de bijeenkomsten in uw woonst plaatsvinden. Op 27 mei 2017 kreeg M.K., een telefonische oproep tijdens jullie bijeenkomst. Om zijn oproep te beantwoorden ging hij naar buiten. Nadat M.K. begon te roepen en huilen liep iedereen buiten. U hoorde hem roepen dat Paul Biya en zijn leger diens broer in Bamenda hadden vermoord. Nadat iedereen vertrok besloot u te gaan slapen. Een uur later hoorde u gebonk op uw deur. Nog voor u kon open doen werd de deur opengetrapt en stond u oog in oog met vier politieagenten. Nadat ze zich van uw naam vergewisten werd u hardhandig gearresteerd en meegenomen naar het politiekantoor 13, waar u werd beschuldigd anti-regeringsmeetings te houden. Hoewel u werd mishandeld om u te doen bekennen ontkende u deze beschuldigingen. Uw partner belde M.F., een bevriende politiecommissaris, werkzaam bij het politiekantoor 27 en vroeg hem u te helpen. Op 30 mei 2018 werd u door M.F. bezocht in uw cel. Hij beloofde u te helpen en medische zorg voor u te regelen. U werd na vijf dagen in de politiecel overgebracht naar de Centrale gevangenis van Yaounde. Op 31 mei 2018 kwam M.F., vergezeld van een arts u er opzoeken. Twee dagen later kwam hij u er melden dat hij met de commissaris van het politiebureau 13 had afgesproken dat u tegen betaling van smeergeld en op voorwaarde dat u Kameroen zou verlaten, werd vrijgelaten. In tussentijd regelde M.F. voor u een visum voor Turkije. Op 10 juni 2018 werd u door een omgekochte bewaker uit de gevangenis gehaald en tot een plaats gebracht waar M.F. u met zijn wagen opwachtte. Hij bracht u meteen naar de luchthaven van Yaounde, waar u dezelfde avond een vlucht naar Turkije nam. In Turkije vernietigde u uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs. Na één dag in Turkije nam u een boot naar Griekenland. U diende er een verzoek om internationale bescherming in. In Griekenland hoorde u van een Guzang gemeenschap in België. Daar u nog steeds geen beslissing had ontvangen op uw verzoek om internationale beschermingen uw leefomstandigheden hard waren, besloot naar België te komen. Rond 25 september 2019 kwam u aan in Brussel waar u een Kameroense vrouw uit Sint-Niklaas opbelde. Gedurende twee weken logeerde u bij deze vrouw en haar dochter. Op 7 oktober 2019 werd u gearresteerd door de Federale Politie, nadat u door de dochter van uw opvanggezin werd beschuldigd van misbruik. U werd overgebracht naar de gevangenis van Dendermonde. Op 22 november 2019 werd u gehoord door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u verklaarde niet naar Kameroen terug te kunnen en dat u hiervoor in Griekenland asiel had gevraagd. U gaf aan in België te willen blijven omdat de situatie voor asielzoekers in Griekenland slecht was en vroeg uw verzoek om internationale bescherming dan ook in België te behandelen. In de gevangenis van Dendermonde verblijvende diende u op 16 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. U heeft geen documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat u persoonlijk betreft dient er te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, helemaal niet eensluidend zijn. **Daar deze elementen deel uitmaken van de kern van uw relaas, maakt dat uw algemene geloofwaardigheid volledig op de helling komt te staan.**

Zo verklaarde u ten overstaan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 27 mei 2018, na een meeting, door de politie te zijn gearresteerd op beschuldiging van het houden van vergaderingen in uw huis waar u de jongeren tot strijd tegen de overheid aanzette. Uw buurman die werkzaam was voor de politie zou de autoriteiten immers hebben ingelicht over uw activiteiten. Daar u de voorzitter van een door u niet nader bepaalde jeugdvereniging zou zijn geweest zou u hiervoor ook bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst worden gevisieerd (zie vragenlijst CGVS d.d.23/01/2020 vraag 3.1, vraag 3.3 en vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud ten overstaan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), stelde u echter dat u veronderstelde dat uw buurman de autoriteiten op de hoogte had gebracht van een meeting in uw woning op 27 mei 2018. U was deze mening toegedaan omdat uw partner aan een bevriende commissaris had gemeld dat zij deze buurman tijdens een telefoongesprek uw naam had horen vermelden. De commissaris blijkt echter deze stelling nooit bevestigd te hebben gehoord wanneer hij zich inlichtte over uw zaak (notities persoonlijk

onderhoud Commissariaat-generaal –verder “notities” CGVS, p. 33, 35). U gaf er bovendien aan te zijn opgepakt nadat één van de deelnemers, M.K., naar buiten was gegaan en daar luidkeels de Kameroense president en diens leger ervan hebben beschuldigd diens broer te hebben vermoord (notities CGVS, p.23). Gevraagd waarom u dan werd geïnterviewd, verwees u enkel naar de buurman-agent die u in een telefoongesprek zou hebben getipt als iemand die meetings in zijn huis houdt (notities CGVS, p.33). U verklaarde nooit lid te zijn geweest van enige politieke partij, vereniging of organisatie en nooit aan enige politiek getinte actie te hebben deelgenomen (notities CGVS, p. 21, 22). Daar u verder uitdrukkelijk aangaf dat het houden van dergelijke bijeenkomsten niet verboden was, dat andere “leden” van de Guzang Youth Association of Yaounde geen problemen hadden met de autoriteiten omwille van hun werkzaamheden (notities CGVS, p. 29) en dat enkel M.K. die in openbaarheid luidkeels tegen de president en diens leger tekeer ging het motief was om u te arresteren, is het opvallend dat u tijdens uw uiteenzetting van de feiten die leidden tot uw arrestatie bij de DVZ helemaal geen melding maakte van M.K. en diens uitlatingen, hiermee dit incident niet als aanleiding tot uw arrestatie vernoemend (notities CGVS, p.29). Treffend is overigens vast te stellen dat u op het Commissariaat-generaal u zichzelf voorstelt als de oprichter van een wijkafdeling van de “Guzang Youth Association of Yaounde”, een comité dat in verschillende wijken van Yaounde werkzaam was (notities CGVS, p.23), terwijl u bij de DVZ nergens verwees naar deze vereniging en slechts in vage bewoording het steeds had over een “jeugdvergadering/ jeugdgemeenschap” (zie vragenlijst CGVS d.d. 23/01/2020, vraag 3.1 en vraag 3.3). Even merkwaardig is overigens vast te stellen dat de politie niemand anders uit uw omgeving –noch uw partner, noch de uit Guzang afkomstige wijkbewoners die uw bijeenkomsten bijwoonden- ooit aan enige ondervraging heeft onderworpen in het kader van hun onderzoek naar u en uw activiteiten (notities CGVS, p.38).

Wat er ook van zij, ook uw verdere uiteenzetting met betrekking tot de gebeurtenissen ontbreekt volledig aan coherentie en vertoont verschillende frappante tegenstrijdigheden. Vooreerst gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u tijdens de bijeenkomst op 27 mei 2018 met **veertig à vijftig man** aanwezig te zijn geweest (zie vragenlijst CGVS d.d. 23/01/2020, vraag 3.1). Op het Commissariaat-generaal gaf u het exacte getal “**negenentwintig**” op (notities CGVS, p. 39). Verder verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken na uw arrestatie op 27 mei 2018 naar het **politiekantoor “27”** te zijn meegenomen van waar u na drie dagen werd overgebracht naar de gevangenis (zie vragenlijst CGVS d.d. 23/01/2020, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde u echter op 27 mei 2018 naar het **politiecommissariaat “13”** te zijn meegenomen, waar u vijf dagen vast zat alvorens naar de Centrale gevangenis van Yaounde te zijn overgebracht. Opvallend is overigens uw opmerking bij de DVZ, in de gevangenis te zijn verhoord (zie vragenlijst CGVS d.d. 23/01/2020, vraag 1.5). Op het CGVS verklaarde u immers uitdrukkelijk in de gevangenis niet meer te zijn ondervraagd (notities CGVS, p.36). Waar u bij de DVZ de bevriende politiecommissaris voorstelt als de commissaris van het **politiekantoor 13** (zie vragenlijst CGVS d.d. 23/01/2020, vraag 3.5 en verklaringen DVZ d.d. 23/01/2020, vraag 30), verklaart u op het CGVS dat deze man als commissaris bij **kantoor 27** werkzaam was (notities CGVS, p.35). Bij welk departement van de politie uw kennis werkzaam was, kon u trouwens niet melden (notities CGVS, p. 13). U verklaarde overigens aanvankelijk dat uw partner de commissaris van kantoor “13” contacteerde die vervolgens zelf contact opnam met de commissaris van kantoor “27”. De commissaris van kantoor “13” is dan op zijn beurt langs gegaan naar kantoor “27” om er over uw zaak te praten. Nadat de commissaris van kantoor “13” terugkeerde vertelde u hem alles (zie vragenlijst CGVS 23/01/2020, vraag 3.5). Gelet deze uiteenzetting werd u dan tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd of uw partner ooit contact had opgenomen met de commissaris van kantoor “13”. U ontkende echter deze stelling (notities CGVS, p.40). Geconfronteerd met al deze verschillende uiteenzettingen van dezelfde feiten, merkte u enkel op: “Misschien verstond hij (medewerker DVZ) me niet, ik was 1 week in politie kantoor en 2 weken in de gevangenis, het is misverstand... Neen 27 is het kantoor van de bevriende commissaris, ze gaan me toch niet van ene politiekantoor naar andere brengen en dan naar de gevangenis... Neen misschien is het dat het om dat smeergeld ging of zo. Ik wist toen ik vastzat niet dat mijn vrouw de commissaris had gecontacteerd, ik zat toch vast” (notities CGVS, p.40). Een loutere ontkenning van eerder afgelegde verklaringen, deze verklaringen bestempelend als een misverstand en de laatst afgelegde verklaringen als de juiste bestempelen is echter niet afdoende. U heeft bovendien de verklaringen zoals afgelegd ten overstaan Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord ondertekend nadat deze u werden voorgelezen in het Engels. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat deze alle feiten op coherente manier kan brengen en een correcte weergave van zijn leefomstandigheden te schetsen voor zijn komst naar België. Dat de door u voorgehouden problemen en detentie helemaal niet overtuigend blijkt bijkomend uit een post d.d. 02/06/2018, die u op uw publieke facebookaccount op naam van E.K. plaatste. U gaf aan onder deze naam op facebook actief te zijn geweest (notities CGVS, p.5). Luidens uw verklaringen zat u nochtans tussen 27 mei 2018 en 10 juni 2018 in erbarmelijke omstandigheden, zonder bezoek van uw familie te kunnen krijgen, in detentie (notities CGVS, p.23,24).

Andere redenen om Kameroen te verlaten stelde u niet te hebben en gaf aan uw land nooit te hebben verlaten, moesten u de door u aangehaalde –doch niet geloofwaardige- problemen niet hebben plaatsgevonden (notities CGVS, p.41). U benadrukte bovendien geen problemen te hebben gekend met de Kameroense autoriteiten, noch met burgers (notities CGVS, p.22). Dat u niet gevisieerd bent door de Kameroense autoriteiten blijkt overigens uit uw verklaring, uw land op een officiële wijze te hebben verlaten via een internationale luchthaven, verschillende controles passerend, in het bezit zijnde van uw eigen paspoort voorzien van een visum en uw eigen identiteitskaart, de welke u beweert opzettelijk te hebben vernietigd voor u vanuit Turkije naar Griekenland vertrok zodat men niet kon nagaan uit welk land u kwam (notities CGVS, p.15,25,26,38,39).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit bepaalde zones in Engelstalig Kameroen krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (zie **COI Focus “Cameroun. La crise anglophone. Situation sécuritaire.”** dd. 1 oktober 2019 (update), beschikbaar op:

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_cameroun_la_crise_anglophone_situation_securitaire.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus “Cameroun. La crise anglophone. Situation des anglophones.”** dd. 15 mei 2019) blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde “Engelstalige crisis”. Het gaat hierbij echter om een **gelokaliseerd conflict** dat zich in

hoofdzakelijk beperkt tot de Engelstalige regio's North West en South West. Uit de informatie blijkt duidelijk dat er fundamentele verschillen tussen de veiligheidssituatie in Franstalig Kameroen en deze in Engelstalig Kameroen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Franstalig Kameroen te vestigen, meer bepaald in meer bepaald in Yaounde waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Niettegenstaande het conflict een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land, onder meer door de ghost town operaties en de vele check points van zowel de Kameroense autoriteiten als van de separatisten, blijkt evenwel dat het mogelijk is om zich van de Engelstalige naar de Franstalige regio van het land te verplaatsen. Bovendien is de Franstalige regio van Kameroen bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.

Wat de veiligheidssituatie in **de Franstalige regio** van Kameroen betreft, dient te worden vastgesteld dat het conflict naar aanleiding van de Engelstalige crisis zich sinds de zomer van 2018 heeft uitgebreid naar andere delen van Kameroen, maar dit in eerder geringe mate. Zo is er sprake van een twintigtal incidenten in de Franstalige regio's Ouest en Littoral. Uit de informatie blijkt echter duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte thans eerder beperkt is, niet algemeen verspreid, noch dermate willekeurig dat er kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen.

De situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen beantwoordt dan ook niet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder blijkt uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat duizenden Engelstaligen toevlucht zoeken tot de Franstalige regio's, waar ze worden opgevangen door Engelstalige families en ze ook van de gastvrijheid van Franstalige Kameroeners kunnen genieten. Het merendeel van hen zet kleine handelszaken op.

De grootschalige verplaatsingen van de bevolking uit Engelstalig Kameroen brengt weliswaar een grote druk teweeg op de Franstalige zone, die onder andere heeft geleid tot de ontwikkeling van prostitutie en een groot aanbod aan goedkope werkrachten in de Franstalige steden. Daarnaast zijn er Engelstalige scholieren en studenten die zich inschrijven in middelbare scholen, colleges en universiteiten in Franstalig Kameroen. In Douala en Yaoundé zijn er wijken met een grote Engelstalige aanwezigheid. Niettegenstaande er in deze wijken soms sprake is van periodes van spanning, met razzia's, identiteitscontroles, arrestaties, ..., blijkt uit het geheel van de informatie evenwel dat er geen sprake is van een systematische vervolging door de Kameroense overheid van Engelstalige Kameroeners in Franstalig Kameroen, louter omwille van het feit Engelstalig te zijn.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Franstalig Kameroen, meer bepaald in Yaounde. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Yaounde vestigt. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u ongeveer tien jaar geleden –u was negentien jaar oud- naar Yaounde verhuisde, waar u tot aan uw vertrek uit Kameroen op 10 juni 2018, zelfstandig een woonst betrok er werkte, een uit Yaounde afkomstige partner had waarmee u twee kinderen kreeg die beiden in Yaounde werden geboren. U stelde zelfs sinds 2015 niet meer in het Engelstalige gebied, zoals uw dorp Guzang, noch in Bamenda waar u stelt uw moeder te hebben wonen, te zijn geweest (notities CGVS, pp.9-12,20). Behalve dat u Engels spreekt, verklaart u ook de Franse taal te kennen (notities CGVS, p.10 en zie document IBZ in het administratieve dossier d.d. 22/11/2019). Opvallend is overigens vast te stellen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat al uw zussen in Yaounde wonen (zie verklaringen DVZ d.d. 23/01/2020, vraag17). Op het Commissariaat-generaal beweerde u plotsklaps dat uw zussen nooit in Yaounde hebben gewoond en er enkel bij u op bezoek kwamen (notities CGVS, p.8). Door het opgeven van verschillende versies waar uw familieleden al dan niet verblijven geeft u geen duidelijk beeld over het leven van deze familieleden en doet dan ook vermoeden dat u bepaalde zaken in uw voordeel tracht te manipuleren. Al deze elementen erop dat u vaste voet aan wal had in Franstalig Kameroen, met name Yaounde.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Yaounde in Franstalig Kameroen, waar uw gezinsleden –partner en kinderen- wonen, over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Wat betreft uw stelling bij een eventuele terugkeer naar Yaounde/Kameroen te vrezen opgepakt en gedood te worden omdat u naar het buitenland bent gevlucht (notities CGVS, p.41), dient te worden bemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (**COI Focus "Cameroun. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays."** dd. 20 september 2019 (update), waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt, dat niet alle verzoekers om internationale bescherming die terugkeren of verwijderd worden naar Kameroen louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico lopen blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het verlaten van het Kameroens grondgebied zonder geldig paspoort in de Kameroense wetgeving strafbaar is met een gevangenisstraf van 2 tot 6 maanden en/of een geldboete. In de Kameroense strafwetgeving zijn er eveneens bepalingen te vinden met betrekking tot het vervalsen van documenten, zoals paspoorten en identiteitskaarten, en het gebruik van vervalste documenten. Uit het gegeven dat verzoekers bij een terugkeer naar Kameroen mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Kameroense (straf)wetgeving kan op zich evenwel geen vervolging noch reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande het gebruik van vervalste documenten, mensensmokkel of migratie te handhaven. Bovendien kan een gevangenisstraf van 2 tot 6 maanden en/of een geldboete voor het verlaten van het grondgebied zonder geldig paspoort niet bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts blijkt dat de Kameroense grenspolitie bij aankomst op het Kameroens grondgebied controles uitvoert aangaande de identiteit, de nationaliteit, het toegangs- en verblijfsrecht en eventueel vragen stellen over het verblijf in het buitenland. Verschillende bronnen stellen echter dat enkel personen die voordien reeds problemen hadden met het Kameroens gerecht problemen riskeren bij terugkeer. Verschillende bronnen vermelden wel dat, gelet op de corruptie bij overheidsambtenaren, terugkeerders regelmatig onderworpen worden aan vasthouding of aan bedreigingen met gevangenhouding opdat ze dan een som geld zouden betalen in ruil voor hun vrijlating. Wat de situatie van Engelstalige Kameroeners betreft, stellen enkele bronnen dat Engelstaligen onderworpen worden aan een diepgaandere ondervraging en meer afgeperst worden dan Franstaligen, dit laatste omdat de meerderheid van de politieagenten Franstalig zijn.

De overige geconsulteerde bronnen vermelden echter geen specifieke problemen voor Engelstalige Kameroeners of stellen zelfs letterlijk dat ze geen weet hebben van een verschil in behandeling. **Voor wat u persoonlijk betreft maakte u –zoals hierboven reeds werd vastgesteld- helemaal niet aannemelijk uw land illegaal te hebben verlaten. U reisde immers legaal met uw eigen paspoort voorzien van een visum voor Turkije naar dat land (notities CGVS, p. 14,16,25,26). Evenmin heeft u overtuigende verklaringen afgelegd aangaande uw vertrekmotieven.** Tot slot dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties en instellingen, namelijk Amnesty International, Human Rights Watch, en het Department of State van de Verenigde Staten, in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Kameroense staatsburgers bij of na een terugkeer of verwijdering naar hun land van herkomst zouden ondervinden.

Gelet op het voorgaande kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Kameroense autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Kameroen vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 maart 2020 een schending aan “van artikel 3 EVRM; schending van artikel 48 t.e.m. 48/6 vreemdelingenwet; schending van 51/10 vreemdelingenwet; schending van substantiële vormvereisten en machtsoverschrijding (openbare orde); schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (“vluchtelingenconventie”); schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”.

Wat de tegenstrijdigheden betreft, wijst verzoeker op de “verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 25 februari 2020 wanneer hij met dit gebrek aan coherentie en de verschillende tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geconfronteerd”. Met betrekking tot het kantoor waarnaar hij gebracht werd, stelde hij “dat dit een misverstand betrof” en “dat zijn uiteenzetting tijdens het persoonlijk onderhoud de correcte weergave bevat van de feiten”. Volgens verzoeker wordt “de Nederlandstalige vragenlijst van 23 januari 2020 (het resultaat van een interview in de gevangenis van Dendermonde op deze datum) ten onrechte als onwrikbaar gehanteerd” door verweerder. Hij meent dat er echter “essentiële punten [zijn] die moeten opgemerkt worden ten aanzien van de manier waarop de Nederlandstalige antwoorden werden geformuleerd op deze vragenlijst”. Hij benadrukt nog “dat het bestaan van deze verschillen - tussen de opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen - niet impliceert dat het relaas van verzoeker moet worden weggezet als ongeloofwaardig”.

Verzoeker haalt artikel 57/10 eerste lid van de Vreemdelingenwet aan, alsook artikel 8 van het Ministerieel besluit houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het Ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: delegatiebesluit), dat stelt “dat aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken minimaal een functie van administratief assistent dienen uit te oefenen waaraan delegatie van bevoegdheid kan worden verleend voor de toepassing van artikel 51/10, eerste lid Vreemdelingenwet”. Volgens verzoeker “kan onmogelijk worden uitgemaakt of de vermelde initialen (“JVV”) toebehoren aan een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, laat staan welke functie deze persoon uitoefent”. Hij citeert dienaangaande uit rechtspraak van de Raad.

Vervolgens merkt verzoeker op dat er geen tolk aanwezig was bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij stelt “dat verzoeker het Nederlands niet machtig is, terwijl alle antwoorden werden genoteerd in het Nederlands” en dat “ook de vragen zijn geformuleerd in het Nederlands”, terwijl “op geen enkele wijze blijkt wat de effectieve talenkennis zou zijn van “JVV” (gaat het om een basiskennis Engels of een

uitgebreide talenkennis?)". Toen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar het verloop van het gesprek met de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zou uit verzoekers antwoord enkel blijken "dat verzoeker enkel stelde dat deze persoon naar hem was toegekomen". Verzoeker klaagt aan dat tijdens het persoonlijk onderhoud niet gevraagd werd "of verzoeker de vragenlijst begreep, of hij de antwoorden die werden genoteerd heeft begrepen, of de vragen aan hem werden voorgelezen, enzovoort", waaruit "derhalve onmogelijk [kan] worden afgeleid dat verzoeker zich akkoord zou hebben verklaard met de werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken". Verzoeker benadrukt dat hij geen bijstand van een raadsman of vertrouwenspersoon had, "overigens ook niet tijdens het persoonlijk onderhoud op 25 februari 2020".

Verzoeker voert aan dat hij op 23 januari 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman, dat de leiding van het onderhoud volledig in handen lag "bij de (veronderstelde) medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle", dat verzoeker de taal niet spreekt en volledig afhankelijk was van de persoon die hem kwam bezoeken in de gevangenis van Dendermonde bij het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij kort moest antwoorden op alle vragen, dat hem werd duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal en dat hij dit "volgde" en zich "beperkte tot de (meeste) hoofdpijnen". Volgens verzoeker is "het enige wat kan worden vastgesteld dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 januari 2020, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van verzoeker met de inhoud hiervan wordt bevestigd", terwijl "de bewijswaarde van deze handtekening echter bijzonder relatief [is], aangezien verzoeker geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en de Nederlandse taal niet machtig is". Er kan, aldus verzoeker, "evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan verzoeker werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan verzoeker om een handtekening te plaatsen".

Verzoeker besluit dat "de bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook (bijzonder) relatief [is]". Volgens verzoeker blijkt dat "het overgrote deel van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gebaseerd is op het "verschil" tussen de bewoordingen die werden genoteerd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken", maar dat verweerder geen rekening houdt "met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt" terwijl "dit de kern vormt van de reden waarom er een verschil is opgetreden met de genoteerde bewoordingen die werden genoteerd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in vergelijking met de genoteerde bewoordingen door de (vermoedelijke) medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken". De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal zijn volgens verzoeker "daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas van verzoeker".

Vervolgens herhaalt verzoeker zijn feitenrelaas.

Aangaande de subsidiaire bescherming, bespreekt verzoeker de algemene situatie in Engelstalig Kameroen. Hij benadrukt "de actuele gekende veiligheidssituatie in Kameroen in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker" en "de individuele situatie van verzoeker" die hem kwetsbaar zou maken.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Verweerder brengt middels een aanvullende nota van 15 december 2020 volgende nieuwe elementen ter kennis:

"Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (COI Focus "Cameroun. Situation sécuritaire liée au conflit anglophone." dd. 16 oktober 2020 (update), [...] en COI Focus "Cameroun. La crise anglophone. Situation des anglophones." dd. 15 mei 2019) blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde "Engelstalige crisis". Het gaat hierbij echter om een gelokaliseerd conflict dat zich in hoofdzaak beperkt tot de Engelstalige regio's North West en South West. Uit de informatie blijkt duidelijk dat er fundamentele verschillen tussen de veiligheidssituatie in Franstalig Kameroen en deze in Engelstalig Kameroen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen

gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in Franstalig Kameroen te vestigen, meer bepaald in Douala waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Niettegenstaande het conflict een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land, onder meer door de ghost town operaties en de vele check points van zowel de Kameroense autoriteiten als van de separatisten, blijkt evenwel dat het mogelijk is om zich van de Engelstalige naar de Franstalige regio van het land te verplaatsen. Bovendien is de Franstalige regio van Kameroen bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.

Wat de veiligheidssituatie in de Franstalige regio van Kameroen betreft, dient te worden vastgesteld dat deze regio, met uitzondering van een paar geïsoleerde incidenten, niet getroffen wordt door het geweld gelieerd aan de Engelstalige crisis. Uit de informatie blijkt duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte thans erg beperkt is, en niet algemeen verspreid, zodat er niet kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen.

De situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen beantwoordt dan ook niet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder blijkt uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat talrijke Engelstaligen toevlucht zoeken tot de Franstalige regio's. Ze worden er opgevangen door Engelstalige families die reeds lange tijd in Franstalig Kameroen zijn gevestigd, door kerken en traditionele chefs, door Franstalige Kameroeners, ... Er zijn echter ook ontheemden die genoodzaakt zijn op straat te leven. De grootschalige verplaatsingen van de bevolking uit Engelstalig Kameroen brengt een grote druk teweeg op de Franstalige zone, die onder andere heeft geleid tot de ontwikkeling van prostitutie en een groot aanbod aan goedkope werkrachten in de Franstalige steden. Vele Engelstalige ontheemden leven er in precaire omstandigheden. Niettegenstaande de identiteitscontroles en razzia's uitgaande van de autoriteiten in vergelijking meer de Engelstaligen viseren en het aantal razzia's is gestegen, is over het algemeen de veiligheid van Engelstaligen gegarandeerd in Franstalig Kameroen. Uit het geheel van de informatie blijkt nog steeds dat er geen sprake is van een systematische vervolging door de Kameroense overheid van Engelstalige Kameroeners in Franstalig Kameroen, louter omwille van het feit Engelstalig te zijn. Met uitzondering van een aantal geïsoleerde gevallen, worden de Engelstaligen bovendien niet gediscrimineerd door de Franstalige bevolking."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Kameroen uit vrees voor de autoriteiten.

De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien hij:

- tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aanleiding van zijn arrestatie (vragenlijst DVZ, vraag 3.1, 3.3, 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 21-23, 33, 35), over de bijeenkomst op 27 mei 2018 die voorafging aan de arrestatie (vragenlijst DVZ, vraag 3.1; notities, p. 39) en over zijn opsluiting en de bevriende politiecommissaris die hem hielp vrijkomen (vragenlijst DVZ, vraag 1.5, 3.5; verklaring DVZ, vraag 30; notities, p. 13, 35-36, 39-40);

- op 2 juni 2018 een Facebookpost op zijn profiel plaatste terwijl hij toen beweerdelijk in erbarmelijke omstandigheden, en zonder bezoek van zijn familie te kunnen krijgen, in detentie zat (notities, p. 23-24);
- na zijn arrestatie en vrijlating door omkoping gewoonweg zijn land kon verlaten, via een internationale luchthaven en onder zijn eigen naam, met zijn legaal paspoort en een verkregen visum, zonder enige problemen met de (grens)autoriteiten (notities, p. 15, 25-26, 38-39).

Dat verzoeker in werkelijkheid geen vrees voor vervolging koestert ten aanzien van de Kameroense autoriteiten wordt bevestigd door de vaststelling dat hij rond 25 september 2019 aankwam in België en op 7 oktober 2019 gearresteerd werd door de Federale Politie, maar dat hij pas op 22 november 2019 (tijdens *“het onderhoud met de vreemdeling met het oog op de evaluatie van het naleven van de artikelen 3 en 8 van het EVRM in het kader van de verwijdering en van de algemene bevraging « hoorrecht »”*) liet optekenen dat hij niet naar Kameroen kon terugkeren. Hij stelde toen dat hij wilde dat België zijn verzoek om internationale bescherming (dat nog liep in Griekenland en waarvan hij de uitkomst niet eens had afgewacht) zou overnemen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij deze autoriteiten een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker in België zijn vrees pas maanden na zijn aankomst in het land kenbaar maakte, en dan nog in het kader van zijn verwijdering naar aanleiding van zijn arrestatie, wijst erop dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

5. In het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat de ‘vragenlijst’ die werd ingevuld tijdens het bezoek aan de gevangenis op 23 januari 2020 enkel ondertekend werd met de initialen “JVJ”, dat uit de regelgeving volgt *“dat aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken minimaal een functie van administratief assistent dienen uit te oefenen waaraan delegatie van bevoegdheid kan worden verleend voor de toepassing van artikel 51/10, eerste lid Vreemdelingenwet”* en dat *“onmogelijk [kan] worden uitgemaakt of de vermelde initialen (“JVJ”) toebehoren aan een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, laat staan welke functie deze persoon uitoefent”*.

De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. De bevoegdheden van de minister of de staatssecretaris of zijn gemachtigde, de Dienst Vreemdelingenzaken, worden geregeld in de Vreemdelingenwet. De bevoegdheden van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken worden geregeld in het delegatiebesluit van 18 maart 2009. Ondertussen werd dit besluit gewijzigd door het ministerieel besluit van 22 augustus 2012 tot wijziging van het delegatiebesluit. Hieruit volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister of van de staatssecretaris minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft.

Artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet luidt: *“De minister of zijn gemachtigde neemt het verzoek om internationale bescherming dat ingediend werd bij de in artikel 50, § 3, tweede lid, bedoelde overheden in ontvangst en neemt een verklaring af van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt. [...]”*.

Artikel 8 van het delegatiebesluit stelt: *“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [...] artikel 51/10 [...]”*.

De op 23 januari 2020 ingevulde vragenlijst vermeldt de *“handtekening en initialen [JVJ] van de ambtenaar”*. Wat betreft de vraag of “JVJ” minimaal een functie van administratief assistent uitoefent en derhalve bevoegd is om in het kader van artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet op te treden, merkt de Raad op dat het administratief dossier eveneens het stuk *“Beoordeling van bijzondere procedurele*

noden” bevat. Dit document werd ondertekend met de volledige naam van J.V.V. en diens handtekening (die overeenkomt met de handtekening onderaan de vragenlijst), alsook de vermelding van diens functie, zijnde “*administratief assistent*”. Aldus had verzoeker via de raadpleging van het administratief dossier de functie van J.V.V. kunnen achterhalen zodat hij bevestigd had gezien dat J.V.V. bevoegd was om de verklaringen van verzoeker af te nemen en de vragenlijst op te stellen. Er kan dus worden vastgesteld door welke ambtenaar deze akte werd opgesteld. Verzoeker blijft in gebreke de bepaling aan te duiden waaruit zou blijken dat de volledige naam van de ambtenaar die een akte opstelt dient te worden vermeld.

6. In het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat er geen tolk aanwezig was bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat het interview in het Engels werd afgenomen en dat verzoeker “*het Nederlands niet machtig is, terwijl alle antwoorden werden genoteerd in het Nederlands*” en “*ook de vragen zijn geformuleerd in het Nederlands*”.

Vooreerst blijkt dat de proceduretaal het Nederlands is en dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat het bestuur aldus het Nederlands moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Zoals verzoeker stelt, werden in het verslag van de vragenlijst “*alle antwoorden genoteerd in het Nederlands*” en zijn “*ook de vragen geformuleerd in het Nederlands*”, zoals artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft.

Wat betreft verzoekers stelling dat het interview werd afgenomen in het Engels terwijl “*op geen enkele wijze blijkt wat de effectieve talenkennis zou zijn van "JV" (gaat het om een basiskennis Engels of een uitgebreide talenkennis?)*”, dient te worden opgemerkt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden doordat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet verhindert immers niet dat de interviewer zich uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoeker brengt overigens geen concrete elementen aan om aan te tonen dat de betrokken ambtenaar het Engels niet of onvoldoende zou beheersen, doch blijft steken in hypothetische opwerpingen.

7. Waar in het verzoekschrift wordt aangebracht dat verzoeker op 23 januari 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman, benadrukt de Raad dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielpcedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Hoe dan ook blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers verklaringen na het interview op 23 januari 2020 aan hem werden voorgelezen in het Engels en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Waar in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat “*de bewijswaarde van deze handtekening echter bijzonder relatief [is], aangezien verzoeker geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en de Nederlandse taal niet machtig is*” en “*evenmin [kan] worden nagegaan of de vragenlijst aan verzoeker werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan verzoeker om een handtekening te plaatsen*”, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot hypothetische stellingen, maar niet ontkent dat het verslag van de vragenlijst nadien aan hem werd voorgelezen in het Engels noch dat hij vervolgens ondertekende.

Verder blijkt ook uit de overige uitleg in het verzoekschrift - namelijk dat verzoeker kort moest antwoorden op alle vragen, dat hem werd duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal en dat hij dit “*volgde*” en zich “*beperkte tot de (meeste) hoofdlijnen*” - dat verzoeker (het Engels van) de ambtenaar die het interview afnam wel degelijk verstond en dat hij diens instructies kon volgen en derhalve overwogen kon antwoorden op de gestelde vragen.

8. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal niet gevraagd werd “*of verzoeker de vragenlijst begreep, of hij de antwoorden die werden genoteerd heeft begrepen, of de vragen aan hem werden voorgelezen, enzovoort*”, merkt de Raad op dat verzoeker gevraagd werd “*Heeft u alle vragen bij de DVZ goed verstaan?*” waarop

verzoeker repliceerde: “*Ja die persoon is naar hier gekomen.*” (notities, p. 4). Dat verzoeker naast de kwestie antwoordde, kan verweerder niet verweten worden. Vervolgens werd verzoeker nog gevraagd “*Kon u er kort uitleggen waarom u niet naar uw land terug kan?*”, waarop hij kortweg “*Ja.*” antwoordde (notities, p. 4). Opnieuw liet verzoeker de kans onbenut om eventuele bezwaren over (de gang van zaken bij) het interview van de Dienst Vreemdelingenzaken aan te kaarten. Vervolgens werd verzoeker nog verschillende keren geconfronteerd met zijn andersluidende verklaringen tijdens het eerdere interview op 23 januari 2020 (notities, p. 7-8, 39-40), maar beperkte hij zich ook hier tot het debiteren van eventuele mogelijke misverstanden zoals “*Misschien is dat fout verstaan of zo. [...] Neen dat klopt niet, misschien is het zo dat toen ze het vroegen dat zussen in Yaounde waren, maar ze wonen eigenlijk in Bamenda. [...] Misschien verstond hij me niet, ik was 1 week in politie kantoor en 2 weken in de gevangenis, het is misverstand.*” (notities, p. 7-8, 40). Verzoeker toont geenszins aan de hand van concrete elementen of argumenten aan dat, waar of welke van zijn gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin werkt hij *in concreto* uit hoe dit een invloed zou hebben gehad op de bestreden motieven en beslissing.

Wat betreft de stelling in het verzoekschrift dat verzoeker geen bijstand van een raadsman of vertrouwenspersoon had “*tijdens het persoonlijk onderhoud op 25 februari 2020*”, moet worden vastgesteld dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de organisatie van zijn verdediging betreft. Het kan verweerder niet verweten worden dat er geen tussenkomst van een advocaat gemeld werd, gezien het verzoekers taak is om op diligente en alerte wijze zijn verdediging (tijdig) te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze.

Gelet op het voorgaande kan geenszins worden aangenomen dat “*de omstandigheden*” waarin het interview werd afgenomen “*de kern [vormen] van de reden waarom er een verschil is opgetreden met de genoteerde bewoordingen die werden genoteerd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in vergelijking met de genoteerde bewoordingen door de (vermoedelijke) medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken*”.

9. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

12. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

In casu kan verzoeker zich onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen alwaar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name in Yaounde, Franstalig Kameroen.

Wat de veiligheidssituatie in de Franstalige regio betreft, dient op basis van de voorhanden zijnde landeninformatie te worden vastgesteld dat het conflict naar aanleiding van de Engelstalige crisis zich sinds de zomer van 2018 heeft uitgebreid naar andere delen van Kameroen, maar dit in eerder geringe mate. Uit de informatie, onder meer de aanvullende nota van 15 december 2020, blijkt echter duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte van Kameroen thans eerder beperkt is, niet algemeen verspreid, noch dermate willekeurig dat er kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen. Verder blijkt uit de informatie dat duizenden Engelstaligen toevlucht zoeken tot de Franstalige regio's.

Wat betreft de bereikbaarheid van de Franstalige regio, blijkt dat het conflict een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land, onder meer door de *ghost town* operaties en de vele check points van zowel de Kameroense autoriteiten als van de separatisten. Uit de voorhanden zijnde informatie blijkt evenwel dat het mogelijk is om zich van de Engelstalige naar de Franstalige regio van het land te verplaatsen; bovendien is de Franstalige regio van Kameroen bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.

Uit de landeninformatie blijkt dat de socio-economische situatie van Engelstalige IDP's (internally displaced people) in Franstalige steden precair kan zijn. Echter, samen met verweerder, wordt vastgesteld dat van verzoeker redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij zich vestigt in Yaounde, Franstalig Kameroen, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker ongeveer tien jaar geleden naar Yaounde verhuisde, waar hij tot aan zijn vertrek uit Kameroen op 10 juni 2018 zelfstandig woonde en werkte en dat hij een uit Yaounde afkomstige partner had waarmee hij twee kinderen kreeg die beiden in Yaounde werden geboren. Hij verklaarde sinds 2015 niet meer in het Engelstalige gebied, zoals in zijn dorp Guzang of in Bamenda, waar zijn moeder zou wonen, te zijn geweest (notities, p. 9-12, 20). Verder verklaarde verzoeker, naast Engels, ook de Franse taal te kennen (notities, p. 10). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet hij voorts nog optekenen dat al zijn zussen in Yaounde wonen (verklaring DVZ, vraag 17), maar op het Commissariaat-generaal ontkende hij dit (notities, p. 8). Gelet op deze persoonlijke omstandigheden en zijn eerdere verblijf in Yaounde, samengenomen met het feit dat hij blijkbaar wél voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich aldaar in een vreemde gemeenschap te vestigen, is de Raad van oordeel dat het voor verzoeker mogelijk is zich in Yaounde te vestigen.

Aldus beschikt verzoeker in Yaounde, Franstalig Kameroen, over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

13. Waar verzoeker op het Commissariaat-generaal nog liet verstaan dat hij bij een eventuele terugkeer naar Yaounde/Kameroen vreest opgepakt en gedood te worden omdat hij naar het buitenland is gevlucht (notities, p. 41), treedt de Raad verweerder bij waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus "*Cameroun. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van 20 september 2019) niet blijkt dat verzoekers om internationale bescherming die terugkeren of verwijderd worden naar Kameroen louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming of het illegaal verlaten van hun land het risico lopen blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij.

14. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

15. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS